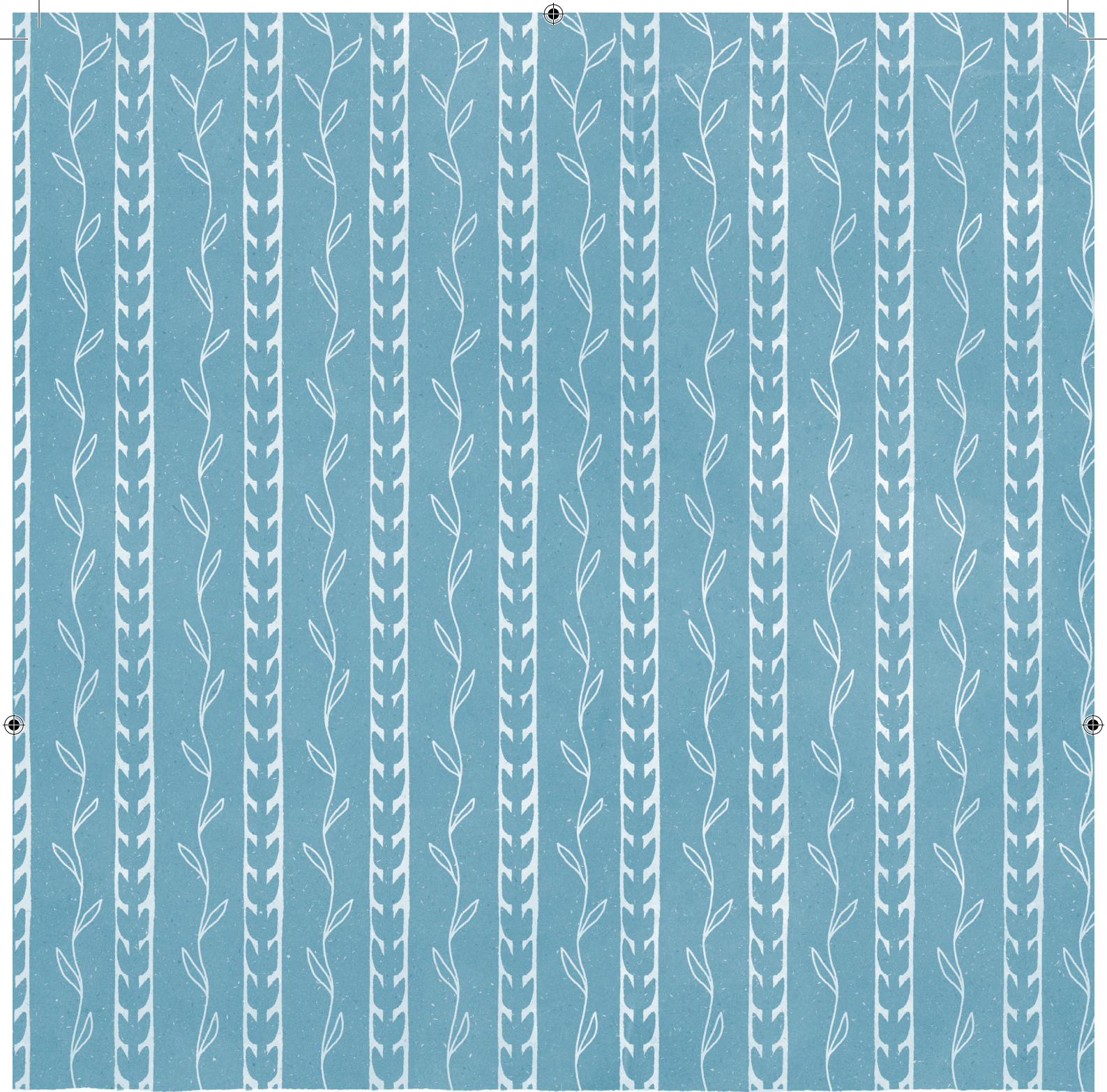

Dit boek is van:

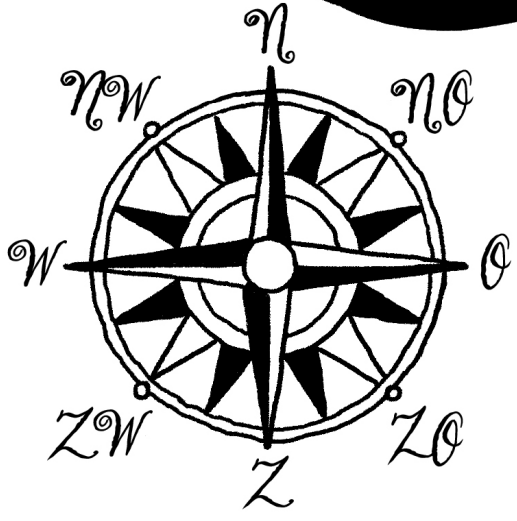
.....

*Moominvallei
in de Zomer*

ALEX HARIDI • CECILIA DAVIDSSON • CECILIA HEIKKILÄ

VERHALEN UIT DE MOOMINVALLEI

Naar de klassieke verhalen van Tove Jansson

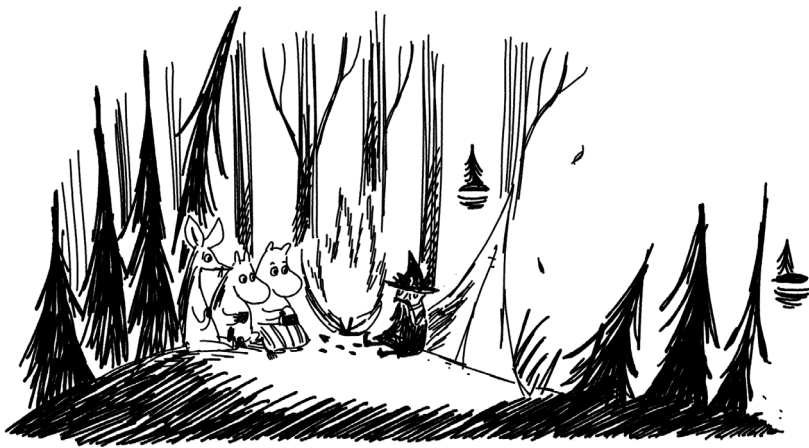
De weg naar de Moominvallei

*Moomintrol en de
toverhoed*

*Moomins op
Flattiffatteners' Eiland*

'VOLT

De weg naar de Moominvallei

Moomintrol en zijn moeder liepen al dagenlang door het eindeloze, donkere woud. Hun pootjes waren doorweekt en het was overal een grote troep, want het regende al weken en het water bleef maar stijgen. Ze snakten naar een droog, zonnig hoekje waar ze een huisje konden bouwen om voor de winter knus in weg te kruipen.

‘Ik heb het bibberkoud,’ zei Moomintrol.

Moominmama haalde een droog paar sokken voor hem uit haar handtas. ‘Anders word je straks nog ziek,’ zei ze.

Moomins kunnen helemaal niet tegen de kou, zoals je

weet. Ze voelen zich het prettigst in een grote, warme kachel.

En ze liepen verder, steeds dieper het woud in. De regen plensde en de wind ruiste boven hun hoofd.

‘Vertel eens over Moominpapa,’ zei Moomintrol.

Zijn moeder dacht even na voor ze zei: ‘Hij was een heel aparte Moomin. Hij wilde altijd maar op avontuur. Hij vond er nooit veel aan om steeds op dezelfde plek te blijven. En op een dag was hij zomaar opeens verdwenen.’

‘Stel dat we hem tegenkomen, hier in het bos,’ zei Moomintrol. ‘Wat zou hij dan blij zijn!’

‘Ja, vast en zeker,’ zei Moominmama. ‘Maar die kans is niet zo groot.’

Ze moest er een beetje van huilen.

Na een tijdje kwamen ze in het diepst van het machtige woud, waar de bomen zo hoog waren en zo dicht op elkaar stonden dat je de hemel niet eens meer kon zien.

Grote bloemen lichtten op als flikkerende lampen.

‘Zitten hier wilde dieren?’ vroeg Moomintrol zenuwachtig.

‘Welnee,’ zei Moominmama. ‘Maar laten we toch maar een beetje doorlopen.’

Opeens pakte Moomintrol zijn moeder bij haar arm. ‘Kijk!’ zei hij, zo angstig dat zijn staartje er recht overeind van stond.

Vanuit het donker staarden twee ogen hen aan.

The illustration depicts a serene pond scene. In the foreground, a dark, reflective pond contains several white lily pads and a few small, pinkish flowers. A large, dark shadow of a creature, possibly a bear, is cast across the water. In the middle ground, a large, flat lily pad floats on the water. The background is dominated by tall, slender trees with thick, yellowish-brown trunks and roots that spread out over the ground and into the water. The overall color palette is warm, with yellows, browns, and dark blues.

Maar de ogen keken vriendelijk en nieuwsgierig, en misschien ook wel een beetje bang. Ze waren van een dier met grote oren.

‘Wat zijn jullie?’ vroeg het dier.

‘Wij zijn Moomins,’ antwoordde Moominmama. ‘Ik hoop niet dat we stoorden.’

‘Helemaal niet,’ zei het dier. ‘Mijn naam is Snif en ik zat hier maar wat te somberen over alles wat er weg is gespoeld. Ik snakke naar gezelschap. Hebben jullie grote haast?’

‘Ik vrees van wel,’ zei Moominmama. ‘We moeten vóór het winter wordt een droog plekje zien te vinden waar we een huis kunnen bouwen. Wil je misschien met ons mee?’

'Nou en of!' zei Snif, die meteen op hen af kwam rennen. Samen trokken ze verder en verder door de stille duisternis. Uiteindelijk kwamen ze bij een glanzende zwarte waterplas.

'Ho stop, dat is het moeras!' zei Snif. 'Daar durf ik niet in.' Hij keek huiverig om zich heen en voegde er zachtjes aan toe: 'Daar zit de Grote Slang!'

'Tss,' zei Moomintrol alsof hij helemaal niet bang was. 'Hoe moeten we de zon ooit vinden als we te laf zijn om over te steken?'

'Nou, ik heb je gewaarschuwd!' zei Snif.

Moominmama tilde Moomintrol en Snif op een groot waterlelieblad. Ze staken alle drie hun staart in het water en zo peddelden ze het moeras in.

Hier en daar zagen ze donkere schimmen tussen de boomwortels doorschieten. Iets kwam spetterend boven en dook vlug weer onder, en even later werden ze ingesloten door een dichte mist.

‘Ik wil terug!’ zei Snif.

‘Niet bang zijn, klein vriendje,’ zei Moomintrol met een bibbertje in zijn stem. ‘Laten we een vrolijk liedje zingen en...’

Er siste iets in het donker, en het volgende moment begon het waterlelieblad wild te schudden.

‘Harder peddelen!’ schreeuwde Moominmama.

Ze dompelden hun staart dieper in het water en peddel-
den alsof hun leven ervan afhing. Toen zagen ze de Grote

Slang van achteren op zich afkomen. Met zijn valse gele ogen zag hij er levensgevaarlijk uit.

Het monster had hen binnen de kortste keren ingehaald en opende zijn muil om zijn lange, trillende tong uit te steken. Moomintrol sloeg zijn pootjes voor zijn ogen en wachtte tot hij werd opgegeten.

Na een tijdje gluurde hij voorzichtig tussen zijn vingers door. De bek van de slang hing vlak boven hem, wijd open en doodgriezelig. Maar het beest hapte niet toe. Zonder zich te verroeren leek het ergens naar te luisteren.

Moomintrol spitste zijn oren. Van de andere kant van het moeras klonken vaag de tonen van muziek.

Toen gebeurde er iets heel bijzonders. De slang draaide zich boos sissend om en liet zich terugglijden in de diepte.

‘Nou moe!’ zei Moomintrol.

‘Kom, laten we gaan kijken wie die muziek maakt,’ zei Moominmama.

